

õnja sõbra haua tarvis ei saaks tehtama. Teine nõkutab õlafid ja seletab tütarlapsele ära, et härra Sorelli enne oma surma hoolega oma varu iga-pidi oli esadeks jäutanud mitmesuguste tarividuste pärast, aga haua kohendamisest pole juttuvi olnud ja ei ollagi punast kopikast üle jäanud selle tarvis.

„Ei, ma seda nõnda ei jäita!“ hüüdis neiu nuttes; „minu mureks jäägu nüüd, selle hea inimese haua ehitada.“

Nõnda tegi kaa. Ürikese aja pärast oli ilus mätta klingas üleval, kena riist peal ja ilusad silled, väike punjat aed ümber, ning hoolega läis nüüd Olga lillejä fastmas ja haua hästi kõrval hooldmas, kus juures tema ema triuviiste talle abiks oli. Ked nüüd fest hauast mõeda läks, wahtis rõemuga seda ja haistis hea meelega kauni rooside ja reseeda magust lõhna.

Oli aasta mõedas, loquid endid jäälle need nelikümnennd pärandusesalised kokku ja kui lised nüüd surmid herra Sorelli kõigewiimast tahtmist. Järgmisete sõnadega oli ta seda nõnda ülesfirjutanud:

„Vähämaast kümme korda olen ma oma testamendi teisiti muutnud ja ikka see ei näitnud m'uul veel mõni kui olewat. Kell' suur vara on fätte ustud, sell' on kaa suur vastamine selle

pärast. Suur hulk minust järaljäädava varast olen ma auusa inimeste fätte annud, et sell' kombel kaju saadaks. Nii mitu on lahke sõnaga ennast minu sõbraiks tunnistanud, aga Jumal ütji tunneb inimeste südamid, ja mina olin üsna kabe wahel, kes kõigest minu sõbradeest küll see kõige uстavam ja tõelikum elekt. Kõigest headustest, mis aga inimesel wõimalik on enese südames sigitada, arivan ma üht tämuliku meelet kõige ülemaks. Argu siis keegi seda naerukö pidagu, kui ma aina sellele need sadatu hatrubla omaduseks jätan, kes kõige paremalt oma tämuliku meelet on üleõnnitand. Kõiki olen ma piinud rõemustada ja kas see siis liiaks arvata, kui ma loodan, et head sõbrad minu kalmu kün-gast wahest kaa waatamas käivad, mind ja minu häid soovinti nende vastu armastesse tuletades.

Ei nüüd viete õigusega ainu tämulik meeel oma tasumist saaks, olen ma järgmiselt seadmist teinud: Mu hauud jäääb hoopis kohendamatta. Kui siis keegi selle eest hoolt ei saaks kandma, siis saab ta peagi lagunema, wauma ja ürikese ajaga hoopis kaduma. Juhinb aga, et üks ebt mitu minu sõbrade seast minu haua eest hoolt kannavad, neile tahab ma sell' teel üht tösist märku minu tõeliku sõbrusest anda;